

[Christmas Møller.]

ganske vist ikke skjulte, for enhver kan se, hvilke de har været — er der nogen, der har villet have det saaledes, at Enighed mellem de to Parter ikke skulde opnaas, saa er det Indenrigsministeren.

Efter at Indenrigsministeren havde nedsat sit Udvalg, et Udvalg, der var sammensat paa en saadan Maade, at man har Lov til at sige, at Indenrigsministeren kunde være sikker paa Resultatet, forsøgte man aabenbart alligevel fra alle Sider i det paagældende Udvalg at naa til Enighed om, kan jeg vel sige, en Standardform for Huslejekontrakter. Men det skulde Indenrigsministeren ikke have noget af. Der er jo nogen, der siger, at det i ganske særlig Grad var Indenrigsministeren, som vilde have Valget i dette Efteraar; han vilde tage Konjunkturgevinsten, inden der kom et Lovforslag om at beskatte den. Men her har vi et Vidnesbyrd om — det fremgaar tydeligt af Mindretallets Bemærkninger —, at Indenrigsministeren har forhindret Opnaelse af et Resultat. Til Trods for, at man fra Lejerside tilkendegav overmaade stor Tilfredshed med det fra Grundejerside givne Tilbud om Standardkontrakter, afbrød Indenrigsministeren Arbejdet; nu skulde Kommissionen hurtigst muligt være færdig, nu skulde man hurtigst muligt have en Betænkning.

Derfor kunde man have Lyst til at sige til Indenrigsministeren, at han egentlig burde vise det hele tilbage til Udvalget. Nu har det jo ingen Hast for ham. Nu har han jo faaet Valget, nu har det gjort sin Nytte i første Omgang, og derfor kunde det være meget rimeligt og naturligt at sige til ham: Lad Udvalget, som aabenbart paa et givet Tidspunkt har haft en Mulighed for at naa til et Resultat paa dette Omraade, forsøge sig igen. Men det gør Indenrigsministeren nok ikke, for han plejer jo ikke at følge fornuftige Raad; og vi er nu engang tvunget til at tage ham, som han er, og ogsaa til at behandle hans Lovforslag, som de er.

Lad mig da ved Begyndelsen af Forhandlingen sige, at det, naar man erindrer hele den Debat, der vel nu snart gennem en Snes Aar har været ført angaaende Huslejelovgivningen, efter min Opfattelse er overordentlig karakteristisk og ejendommeligt,

at Indenrigsministeren saa at sige ikke har fremført en eneste økonomisk Betragtning til Begrundelse for Forslag til Lov om Leje. Tidligere havde man en Række Betragtninger angaaende manglende Boligreserve, ligefrem Bolignød, og mit Parti har, som bekendt, ogsaa i Aarevis medvirket til en Huslejelovgivning ud fra den Betragtning, at ekstraordinære Forhold kræver ekstraordinære Foranstaltninger. Men i det Lovforslag om Leje, som nu er fremsat, gives der ikke en saadan Begrundelse, og den kan heller ikke gives.

Stillingen er den, at vi nu gennem adskillig Tid har været uden Huslejelovgivning for Provinsens Vedkommende. Jeg ved ikke af, at man fra selv de største Provinsbyer er kommet med Klager herover. Tværtimod ved jeg, at Forholdene paa dette Omraade ikke blot i de mindre, men ogsaa i de største Byer har trukket sig i Lave, og at der ikke fra nogen Side, ej heller fra Indenrigsministerens, er givet en økonomisk Begrundelse for, at vi nu skulde genoplive Huslejelovgivningen.

Selv for Storkøbenhavns Vedkommende er Forholdet det, at en Mand, om hvem Indenrigsministeren utvivlsomt vil sige, at han er kyndig som faa, nemlig Københavns statistiske Kontors Chef, Hr. Kjeld Johansen, en Mand, som altsaa er den højtærede Indenrigsministers Efterfølger, og som maaske oven i Købet har gaaet i en statistisk god Skole hos ham, i „Berlingske Tidende“ for Lørdag den 11. Januar har skrevet en Artikel „Bolighungeren er ikke mere umættelig“. Dette er en svag Overskrift over en Artikels stærke Indhold, som viser, at der i København, som Hr. Kjeld Johansen siger, har været et kolossalt Nybyggeri. Han nævner saaledes, at der i København alene i de sidste 5 Aar er bygget 36 200 Lejligheder, medens Befolkningsforøgelsen har været 51 000 Mennesker.

Jeg forstaaer særdeles vel, at den højtærede Indenrigsminister ikke kommer med den traditionelle økonomiske Begrundelse for at indføre denne Lovgivning paa ny, og jeg er af den Opfattelse, og mit Parti deler den med mig, at der ikke er en saadan økonomisk Begrundelse, og jeg understreger, at den heller ikke er givet. Jeg kan derfor ikke være enig i den Betragtning, som man maaske kunde tænke sig vilde komme frem,